

valget maa blive betragtet og behandlet som det, det virkelig er: et velment Forsøg paa at rette ved den Fejl i vore Tilstande, som Forslaget omhandler. Jeg skulde haabe, at det i Aar ikke maa gaa saadan, som det er gaaet de andre Gange, at Lovforslaget bliver i Udvalget og har maattet nøjes med denne første Behandling, men at det maa komme tilbage til dette Ting og derefter gaa den Vej, et Forslag skal gaa, gennem Rigsdagen for at blive til Lov.

Jeg venter ikke og ønsker heller ikke i og for sig at faa Forslaget gjort til Lov ganske i den Skikkelse, hvori det foreligger nu. Jeg mener, at et Forslag som dette bør alsidig behandles, men jeg haaber at se et Forslag her til endelig Vedtagelse, som rummer nogle af de gode og humane Tanker, som dette Forslag indeholder.

K. J. Møller: Det Forslag, vi have til Behandling, er jo af meget gammel Dato og er fremsat Gang paa Gang siden 1898. Aarsagen til dets stadige Fremkomst er, som omtalt af det ærede Medlem fra Fakse (Stauning), den, at der faktisk rundt om i vore Skoler sidder mange Børn, som lide Sult og derfor ikke kunne nyde tilstrækkeligt Udbytte af Skolens Undervisning. Det er en Kendsgerning, som vi ikke kunne komme udenom. Derimod kan der være delte Meninger om, paa hvilken Maade man skal raade Bod paa denne Kendsgerning, medens det ikke forekommer mig, at der ret godt kan være nogen Uoverensstemmelse med Hensyn til, hvorvidt man overhovedet skal gøre noget for at raade Bod paa disse ulykkelige Forhold. Det er ikke Lejligheden nu til at komme ind paa en Undersøgelse af, hvorvidt disse Forhold skyldes den Omstændighed, at Samfundet ikke gør sin Pligt overfor disse Børns Forældre, eller at Forældrene ikke gøre deres Pligt overfor Børnene. Alt dette hører ikke hjemme her og vedrører for saa vidt ikke Sagen, som vi bør være enige om, at de paagældende Børn selv i alt Fald maa anses for ganske uskyldige i, at de ikke kunne faa den tilstrækkelige Næring.

Vi fik i 1902 en lille Lov om Skolebørns Bespisning. Denne Lov har imidlertid ikke løst Opgaven tilfredsstillende. Som bekendt tillader den Kommunerne at lade fattige Børn uden Vederlag spise den Mad, som laves i Skolekøkkenet, og endvidere tillader den Kommunalbestyrelsen indenfor visse Grænser at give Tilskud til private Foreninger, der tage sig af Skolebørns Bespisning. Der er formodentlig ærede Medlemmer i denne Sal, som ville

mene, at denne Lov er fuldt ud fyldestgørende, men naar der til Trods for denne Lov endnu rundt omkring paa Skolebænkene sidder sultne Børn, maa det være tilstrækkeligt Vidnesbyrd om, at Loven ikke er fyldestgørende.

Jeg kan altsaa fuldstændig slutte mig til Forslagsstillernes Krav om, at der bør gøres noget i denne Henseende, men jeg er ikke helt enig med de ærede Forslagsstillere i den Maade, hvorpaa de ville have Sagen ordnet. Naar det saaledes hedder i Lovforslaget, at der skal drages Omsorg for, at ethvert Barn i den offentlige Kommuneskole faar Adgang til i Vintermaanederne at faa et Maaltid varm og kraftig Mad hver Skoledag, forekommer det mig, at der skydes noget over Maalet. Det er nemlig ikke nær alle Børn i den offentlige Kommuneskole, der paa den Maade trænge til det offentliges Forsorg, og jeg finder det derfor ogsaa unødvendigt at paalægge de kommunale Autoriteter, hvad enten det bliver Kommunalbestyrelsen, Skolekommissionen eller et andet Organ, at tage sig af disse Børns Bespisning. For øvrigt mener jeg, at Børn, der hjemme faa god Mad, inden de gaa til Skolen, og kunne faa god Mad, naar de komme hjem fra Skole, behøve ikke ogsaa at faa varm Mad i Skoletiden. Hvis man skulde ind paa en egentlig Skolebespisning, eventuelt omfattende alle Skolebørn, mener jeg, at denne Sag let vil tage et Omfang, som vil kræve mere Besvær, end Udbyttet vilde berettigge til. Jeg tror derfor, at vi for det første maa indskrænke os til at have vor Opmærksomhed henvendt alene paa de Børn, som vitterlig lide Nød. Det er altsaa en Begrænsning af det foreliggende Forslag.

Men saa rejser der sig et nyt Spørgsmaal: Naar der er Børn, som ikke faa varm Mad hjemme, men vitterlig lide Sult, skulle de saa nøjes med at faa varm Mad de Dage, de ere i Skole, hvad der paa Landet ofte kun er to Dage om Ugen, kunne de saa sulte de andre Dage, eller skal der ikke ogsaa gøres noget for dem de Dage, de ikke ere i Skole? Og det næste Spørgsmaal, der rejser sig, er dette: Naar der er saadanne Hjem, hvor Skolebørn lide Nød, er der jo Sandsynlighed for, at ogsaa de Børn, som endnu ikke have naaet den skolepligtige Alder, gaa derhjemme og sulte, og skulle vi da ikke tage os af dem ogsaa? Det er Spørgsmaal, som trænge sig frem, naar man kommer ind paa hele dette Forhold, og jeg mener, at for Skolens Skyld spiller det ogsaa en meget stor